

Sallanan Yüreği Şehr İ İstanbul'un

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Eylül 2019

Yıllanmış tutkuların adresi ve kılı kırk yaran güncesi ömrü hayatında sezilerinden başka sığınağı olmayan bir güncenin de itirafıdır şiirler ve bukleleri gamzesini örten şiirlerin de çukurlarına takılır gözü ve gecenin ve sevdalı kelimelerin.

Kir pas içinde kalınası çocukluğa özlemdir belki de bir rutini sürdürmek adına bir sığınak iken güvercin dolu avlunun da kapısında yolunu kaybetmiş martılar sırasını beklerken.

Niyazların bitiminde yeniden başlar umut ve umudun başak tanelerine gözü dalar şiirlerin sanrılı ömrün sancılı vedasına sarılır elleriyle yüreğin kazasını kıldığı her acı ile de bütünleşir şehrin kabzasında siliktir çentikler ve kuşlar biteviye gagalar özlemi.

Gölgelerin nazarında dünü b/içip de.

Aşkın yüzü suyu hürmetine içinden geçenleri sıgdırmak adına gökyüzüne ve bekası özlemlerle acı iken hasretin de cafcıflı dünyasında bazen aşka düşeriz ve aşktan yana gözleri kör olan bir kalemin de hükmünde satırlar yığılır şiirin göbeğinde oturan sevdalı bir kumrunun en içli sesinde ve söyleminde tabiatın restleşiriz kendimizle bir o kadar kendimize hükmedemememin verdiği c/esaretle kundaklanan sızılardan da sergüzeşt yalnızlığında aslında yoldan çıkmıştır duygularımız.

Öykündüğümüze dalar gözlerimiz.

Gözlerimize dalar sevdalı bakışlar.

Aşkı hicvederiz hem de en masum gülcüğün ardı arkası kesilmezken.

Günü öğütüp de geldik madem yarına ne malum yarından sonraki günün de bir kaydını almayacağına omzumuzdaki meleklerin?

Seferberlik ilan ederken şiirler közünde umut nidaları şehrin komplimanlarına ses etmeden onat veren bekçileri gecenin ki şehri omuzlayan şehir sakinleri şehri çoktan terk etti.

Ve uyandığım güne uyma telaşı ile içimdeki arpacık kumrularını saldım göğe ve gecenin bittiği yerde şiir olduğum...

Şiirin bittiği yerde geceyi yaktığım.

Yandığım kadar yazmaya meyyal bir sarhoşlukla cebimdeki kelimeleri sererken bulutlar dahi çapkınca nazire ederken İstanbul'un yedi tepesi de yetmedi acılarımı istiflemeye ve sekizinci tepeye adadım şiirimi aslında kaybolan yedi tepenin resmini çizdim ve içimde uçuşan periler kozalarını sakladı ipek böceklerinin ve uyudum ve uyandım ve kıyıma uğradı şehri İstanbul'un bentlerinde beyitler ördüğüm aslında içimdeki şarkıya armağan ettiğim o hüzün hırkası ile şehrin özetini geçtim günden damlayan her acıyı sırtlandım ve armağan ettim Fatih Sultan Mehmet'e: o ki şehrin ilk sahibi ve o ki; tartışmasız aşkına düşmüşken gizemli şehrin.

Şehir oldum ansızın.

Şiir oldum sonrasında.

Şiirle şehir aşık oldu birbirine ve sırlarını emanet ettiler yedi emine.

Solan lalelerin yasını tuttum soldurmaya değil de sonlandırmaya gelmişti kavurucu güneş ve yazı devirdik ne zamanki kış kapıyı almaya yakın hazan neşretti surlarına lokum doldurdum şiirlerin ve şehrin dumanlı dağlarına kulp taktım aşkı ansın diye.

Aşka düşen şiirlerle uyandığım güne methiyeler yazacakken...

Ve tuzla buz oldu umutlarım.

Ben ki şehri gömmeye gelmiştim.

Ben ki bir şiirden yola çıkmıştım.

Gün ortalandı ve yuvarladım saatleri yokuş aşağı yelkovan kapıştı akreple belki de zehrini soludu akrebin gün ışığı ve sonra...

Kopacak kıyametin öncüsü idi salındığım ve sallandığım ki aşkla erdiğim yoklukla evrildiğim sonramı Rabbime bıraktım.

Salınan sözcükler sustu ansızın çünkü sarsılan surlarında şehrin ben bentler aşacakken sarsıldı şehir.

Depremın gonca gülü.

Aşkın garbı.

Yüreğin hükmü.

Ölümdü kapıyı çalan kimine göre ve öğütlediği gibi büyüklerimin elinden tuttum umudun ve inancın.

Dokusunda aşk olan şehir mi yıkılacaktı tek bir sarsıntıyla?

Şiiri es geçtim.

Şehre ilişti gözlerim.

Sancılı ömrün sevdalısı şehre hükmeden elbette tabiatı ve de Tanrının izniyle yaşayacaktık kaderimizi.

Aşka bandım şehri, diyenlerin kaçıştığı ve b/ölünen uykuların rahmetle kapıştığı.

Salıncak idi şehir ve sevdalı gölgeler hizaya geldi.

Kursağında lokmalar takılı; gözlerinde umut ve de acı.

Sonrasını düşünmekse öncesini unutan bir sevdalı şair aşka hükmeden ne kalemdi ne de mısralar lakin ölümdü ömre hükmeden ve dalga dalga büyüyen.

Gözlerinde kor.

Yüreğinde köz.

Bam teli şiirlerin susmuştu çünkü İstanbul'du yüreği deli gibi atan ve yedi tepesine şerh düşen surelerle anılan şehir ve de duaların ayakta tuttuğu o med-cezir dahi yıkamamışken.

Sözlendiğim idi sevdalandığım.

İçimde devasa bir iklim hazan benzeri lakin yazdan kalma bir gün.

Özneler doğurgandı ve bendim gizlenen.

Sözcükler karambola gitmişti ve yeni sözcükler doğurmalıydı kalem.

Göğe teslim olan göçmen kuşlar belki de yolunu şaşırın.

Salınan duygularım.

Sallanan yüreği şehri İstanbul'un.

Bize sahip çıkan illa ki Hakkın rahmeti ve kudreti ve de evliyalar şehri koruyan.

Bir güne uyanmaksa aşkla başlamakta hayata.

Bir sözcüğü unutmaksa kalem ele verir miydi hiç içindeki unutkan belleği?

Sözcükler de sallandı şehir gibi ve şehir közlendi yanan kalem gibi.

Surlarında yetim vecizeler şehrin ve kutsallığın doruğunda göğe otağı kuran melekler elbette şehrin yüreğine su serpecek.

Gündü dünün bekası ve korkmadan adımlarken yorgun şehri sadece dayandığımız ve dilediğimiz idi Rabbinden asla ümidini kesmeyen biz aciz kullar.

Aciz bir şehir değildi ki sevdalı İstanbul hele ki tarihe ve dünyaya damgasını vurmuş.

Sözlendiğim şehir gitti geldi tıpkı gidip gelen aklım gibi ve dualarımıza sarıldık yetim artçıların devamı gelirken yad etmeden acıları ve maziyi yürüdük yolumuzda gerisi Allah kerim.

İstanbul'un u/mut teknesi idi madem sevdalı şiirler ölümü de acıyı da anmadı hiç biri surlarında aşk, tepelerinde filizlenmiş aşklar ve muratlar yığılı iken.

İklim neşesini kaybetti
Sorumluluğunda düşlerin
Minvali yitikti ömrün ve şiirlerin.
Solan bahçenin tık nefes sazlarıydı
Yürekten taşan yetim notalar
Soruların gazabına yenik bir martaval.

Sözcükler iksirli
Sevdalar yoksul
Şiir dermansa
Şairin de kalemi kıldan ince
Üstünü de örttük mü ölü gecenin
Yarına çıkmalıydı bulutlara konan satırlar
Tıpkı şehrin bekası titrek ışıkların

İnsanlarla olan umut yolculuđu.